

הענק וגנו / אוסקר ווילד

מדי יום ביומו, לאחר יום הלימודים, נהגו ילדי הסביבה לבוא ולשחק בגנו של הענק. זה היה גן גדול ופורח, והילדים היו בו מאושרים עד מאוד. כך נמשך הדבר שבע שנים, שבהן נעדר הענק מביתו.

בתום שבע שנים שב הענק לביתו ולגנו. מראה הילדים המשתעשעים בגנו העלה את חמתו. צעקותיו של הענק ואיומיו הבריחו את הילדים מן הגן. הענק הקיף את גנו בחומה עבה וגבוהה לבל יעזו הילדים לחדור לגנו. מאז נָדָם צחוקם של הילדים, וְשָׁמְמוּ שבילי הגן.

כל החורף ישב הענק בביתו הצופה אל הגן וציפה לבוא האביב ועמו הפריחה. אך מאותה שנה בושש האביב לבוא. השלג בגנו לא הפשיר, הצמחים לא לבלבו ולא פרחו, והציפורים לא שבו לקנן בין ענפי העצים. כך פסח האביב על הגן שנה אחר שנה. שומם ועצוב נותר הגן, ובודד ועצוב היה גם הענק.

והנה בוקר אחד קלטה אוזנו של הענק צליל ערב ונפלא. היה זה ציוצה של ציפור, אבל לענק, שזמן רב לא שמע שירת ציפורים, נדמה היה שהוא שומע את המנגינה הערבה ביותר שקלטה אוזנו מעודו. כאשר הציץ מבעד לחלונו, ראה להפתעתו כי מבעד לפרצה שבחומה התגנבו ילדים אל הגן, טיפסו וישבו על ענפי העצים. העצים כה שמחו לקראת הילדים עד שענפיהם לבלבו ופרחו. הציפורים פצחו במקלה לכבוד האורחים הקטנים ועופפו בעליצות מעץ לעץ, הפרחים שבקעו זה עתה את מעטה הכפור שעל האדמה, צחקו בשלל צבעיהם והזמינו את הפרפרים למשתה של צוף.

"כמה אָנוֹכִי וחסר לב הייתי," חשב הענק בלבו. לפתע הבחין הענק בילד קטן בוכה ומתאמץ לשווא לטפס על העץ הנמוך ביותר שבקצה גנו. יצא הענק אל הגן וחש לעזרת הילד. ברגע שראו הילדים את הענק, ירדו בבהלה מן העצים ונמלטו על נפשם. רק הילד הקטן לא הבחין בענק המתקרב אליו, כי עיניו מלאו דמעות. ניגש אליו הענק, הרים אותו בעדינות והושיבו על אחד מענפי העץ. כאשר ראו הילדים שהענק שינה ממנהגו, שבו בשמחה אל הגן, ועמם חזר גם האביב לשכון בו.

"מעתה ואילך גני הוא גנכם," אמר הענק לילדים ונתץ את החומה. מאז התרגלו העוברים והשבים למראה הגן ההומה בילדים צוהלים, המשחקים עם הענק בגנו היפה.